

Clarobscur

Un relat de: [Donadaigua92](#)

Entro al menjador de la feina, de parets blanques, taules blanques, ambient estèril.

El meu uniforme també és blanc.

-Ei Eli! - En Toni em saluda amb la seva alegria habitual - Ara tindràs el menjador per a tu sola.

Mentre ell surt per la porta em trec una Coca-Cola de la màquina de vending.

Es queda un moment palplantat a la sortida amb la porta mig oberta. Xerrem sobre novetats de la feina fins que surt per la porta.

M'assec a taula amb la Coca-Cola i un entrepa de pernil dolç amb formatge.

Sorpresivament em salten llàgrimes. Em trec les ulleres i agafo un tovalló per eixugar-me les llàgrimes.

Per què ploro?

Tanco els ulls i respiro fondo.

Mai m'ha agradat el color blanc. Em genera ràbia, frustració, com quan de petita anava a l'hospital a fer-me proves a l'estòmac. Un lloc ple de bates blanques i ànimes emocionalment fredes i tancades amb murs de formigó armat.

Sempre m'ha passat igual. Em deprimeix.

Fa temps, amb el meu terapeuta vam dilucidar que els meus problemes d'estómac era per que m'afectava massa el meu entorn familiar.

En realitat, encara que tracti de fingir que no, que la meua vida és la d'una soltera jove, maca i perfecta, em sento més comode amb altra gent que a casa meua. Això m'ha permès conèixer molta gent interessant i valorar molt als altres, però llavors m'oblido de mi

Llavors, el meu terapeuta em va proposar que dinés i sopès sola, amb una taula amb mantell blanc i que un cop acabat l'àpat, apuntés en una llibreta el grau de plenor, com si fos un dipòsit de gasolina.

Recordo que el primer dia, a l'hora de dinar, hi havia espaguetis amb tomàquet i carn picada. Veia el plat, i provava de menjar. No podia. El cap em voltava per dins pensant, en la incomprensió, en la soledat.

Amb 12 o 13 anys solia plorar de la pressió familiar que m'empenyia a abandonar la meua infància, a créixer, amb les seves crítiques poc constructives. Sempre em sentia com un estorb que no havia d'existir però tampoc volia que altres visquessin la seva vida a través meu.

Encara avui em resisteixo a no oblidar la meua nena interior i crear el meu món intern, tan propi, potser naïf, amb les meves manualitats i relats.

M'assaltaven les llàgrimes mirant el plat amb tots aquests pensaments al cap. No vaig menjar res. Enfrontar-se a les pors és dur.

Aparto l'entrepà i la Coca-Cola del mig i amago el meu cap entre la taula i els braços, tancant els ulls.

Se'm dificulta la respiració.

Dintre de la meua foscor tot és tèrbol.

Obro els ulls, descansant.

Em trobo en un passeig marítim, en una platja fosca, amb penya-segats i roques vora el mar. L'aigua es troba marejada. Violenta trenca les onades al arribar a terra.

Dalt d'una roca veig la figura d'una nena molt esprimatxada, amb el cabell ros i curt. Es troba d'esquenes a mi, banyada per la llum de la lluna, que és plena.

Es belluga tremolant, abraçant les cames amb els braços, com si tingués por.

- Pobre Marina -sento una veu darrere meu.

Em giro. Sento una ràfega de vent que em fa tancar els ulls, em despenyina els cabells i protegir-me la cara amb les mans.

Alço la mirada i veig enlaire uns peus nus, fent passes i gràcils baixant cap a mi. Una altra figura, aquest cop una dona esvelta semi nua, només cobrida amb un mant de roselles. Té els ulls irisats, amb cabells vermells com el foc.

Porta també una corona d'estrelles i va armada amb una espasa.

Baixa lentament amb els ulls tancats.

Té una aura daurada brillant que dóna una sensació d'escalfor molt agradable.
Lentament obre els ulls somrient tan bon punt els seus peus toquen a terra.

-Quant de temps Elisabeth, han passat molts anys!- M'abraça amorosament i en la meua sorpresa, que em fa reaccionar només obrint els braços. bocabadada - Sóc el signe ascendent que et va ser atorgat en el moment del teu naixement. He acompanyat la teua ànima en altres vides i estic molt feliç de retrobar-te per acompanyar-te en aquesta.

Em pots dir Clara, com el teu segon nom de quan vas decidir mullar el cap amb aigua beneïda per poder fer la comunió.

Sóc la teua llum interna, la creativitat, la seguretat i l'amor i la passió més extrems.
Amb mi viatja el vent que és el que et dona inspiració i alimenta la teua creativitat.

Encara estic badant per l'aparició tan estel·lar que no em deixa reaccionar.
Sembla una dona amb caràcter.

- Sí, creu-t'ho: tu ets jo i jo sóc part de tu. Una altra cosa és que et coneguis. Haurem de treballar molt en això.

Miro cap al mar, amb el cel negre i segueixo veient la nena que s'abraça amb fred. Ara que m'hi fixo més té la pell quasi blava!
Aixeca el cap com notant el reflex blanc de la lluna i mira cap adalt.

-No té ulls!!! - Crido espantada amb les mans a la cara de l'horror.

- Això et passarà a tu com entreguis el teu cor en va. Dona amor, regala el teu cor, però a qui valgui la pena. - em diu la Clara - La Marina és el teu signe lunar, com el teu tercer nom. Representa el nucli intern més profund, com les aigües profundes: les pors, les penes, les ilusions vanes i els amors trencats. Tot allò que et fa mal i amagues. Només es personifica les nits de lluna plena, ja que neix de la maledicció que la lluna, gelosa, et va imposar a canvi de néixer.

La resta de dies és una gata d'argila, grisosa i petita, amb ulls fets de maragdes, com el color dels seus ulls, que són els teus. Quan vol atenció, els seus ulls brillen i t'atrapen. És fràgil però molt carinyosa.

La veritat és que em fa molta llàstima per que té un cor enorme i durant les nits en que es podia alliberar de la seva presó, feia l'amor com els àngels, amb petons dolços i abraçades sinceres, però l'han fet malbé per totes bandes i li han robat el jaç d'estels amb el que es cobria.

Ja no vol saber res de sentiments i es refugia en si mateixa, en el passat perdut.

S'ha cansat d'estimar i ha plorat tant que el mar són les seves llàgrimes.

Els ulls se li han acabat caient de tant plorar.

"Blam!"

És el soroll de la porta del menjador. Entren un parell de companys. M'he quedat una mica trasposada durant l'esmorzar i em fa mal el cap. Quins somnis més estranys! M'eixugo els ulls i hi trobo llàgrimes.

"Això et passarà com entreguis el teu cor en va"

Missatge rebut.